

ΚΟΤΣΙΔΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΛΑΝ/ΚΗΣ

Ο ΣΙΘΩΝ

Περιοδική έκδοση τής Έκπολιτιστικής Έταιρείας Νέων Νικήτης Χαλκιδικής «Ο ΣΙΘΩΝ»

2ος Χρόνος

ΜΑΪΟΣ 1976

Τεύχος 11ο

*****

ΤΟ ΡΥΜΟΤΟΜΙΚΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

«Ώδινεν ὄρος, ἔτεκεν μῦν». Ποῖός ἄραγε; Μὰ ἡ ἀρμόδια ὑπηρεσία γιὰ τὸ ρυμοτομικὸ Νικήτης.

«Ρημαδιακὸ» τὸ λένε οἱ Νικητιανοί, μὲ τὸ δίκιο τους καὶ νὰ γιατί: Τὸ 1967 πάρθηκε ἀπόφραση νὰ γίνῃ ρυμοτομικὸ σχέδιο γιὰ τὴ Νικήτη καὶ τώρα ἔχουμε 1976. Ὁχι ἐννιά μῆνες, μὰ ἐννιά χρόνια ἐγκυμοσύνης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; .. Μὰ αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ περιμένουμε, ὅταν κά-

Η ΑΙΓΙΑΛΙΤΙΔΑ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ

Μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Τουρισμοῦ καὶ τὴν ἀνάγκη γιὰ ξεκούραση ἀπ' τὴν καταπιεστικὴ καὶ ἀγχώδη ζωὴ μας, ὅλοι ἀποζητοῦν ἓνα κομμάτι γῆς, δίπλα στὴ θάλασσα. Ἀλλοῖμονο ὅμως. Τρανεῖται στὴ συνέχεια τὸ ἀγχος τους ἀπ' τὴν ἀπληροσία γιὰ τὸ πῶς θὰ ἐπεκταθοῦν, ἐὰν εἶναι δυνατὸν καὶ μέχρι μέσα στὴ θάλασσα. Τυπικὲς οἱ παραβάσεις, μὲ οὐδισαστικά ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Τρία στοιχεῖα σημαδεύουν τὴν ὅλη ὑπόθεση:

- α) Ἡ ἀρρωστημένη νοοτροπία, γύρω ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἰδιοκτησίας.
- β) Ἡ ἄλλειψη κρατικῆς μέριμνας, δικαιολογημένη ἢ ὄχι.
- γ) Ἡ ἱεραρχικὴ διάθροση τῆς κοινωνίας ἀπ' τοὺς ἀδυνάτους ὡς τοὺς ἰσχυροὺς.

Στοιχεῖο πρῶτο: Περιπατώντας τὴν ἀκτὴ ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὴ Νικήτη πρὸς τὸ Μαριμαρά, βλέπουμε οἰκόπεδα, πολὺ πάνω ἀπὸ 4 στρέμματα (τὸ ὄριο γιὰ νὰ κτίσει κανεὶς) ἢ καὶ ἤδη κτισμένα, νὰ ἔχουν ἐπεκταθεῖ πολὺ μέσα στὴν αἰγιαλιτιδα ζώνη. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐπεκτάθηκαν, φρόντισαν οἱ ἰδιοκτῆτες τους νὰ κατασκευάσουν δρόμο μὲ ἐπιχωματώσεις πάνω στὴν ἄμμο, σὲ βάρος τῆς αἰγιαλιτιδας ζώνης. Ἀναρωτήθηκαν ἄραγε οἱ ἰδιοκτῆτες ἂν χάνουν ἢ κερδίζουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Γιατὶ χῶρια ἀπ' τὴ παρανομία ποῦ εἶναι διώξιμη καὶ καταγγέλλουμε στὴν ἀρμόδια ἰπηρεσία, ὑπάρχει καὶ ἡ οὐσία: Ὁφελήθηκαν οἱ ἰδιοκτῆτες μὲ τὸ νὰ μειώσουν τὴν ζώνη τῆς (Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 7)

Κατασκευὴ δρόμου μὲ ἀποτέλεσμα ἐξασφάλιση τῆς ἄμμου

ποιος ἀρμόδιος ἀποφασίζει γιὰ μιὰ μερίδα τοῦ λαοῦ χωρὶς ὁ λαὸς νὰ ρωτιέται γιὰ τίποτε.

Καὶ νὰ λοιπὸν ποιά τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνευθύνων - ὑπευθύνων, ποῦ ἀπ' τὴν περιστρεφόμενη καρέκλα τοῦ γραφείου τους, στὴν Ἀθήνα, ἀποφασίζουν γιὰ τὴ Νικήτη. Τὰ καλὰ τῆς ἀποκέντρωσης!

Ἐννιά ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ σχεδιαστεῖ ἓνα ρυμοτομικὸ. Καὶ τί ἔγινε στὰ ἐννιά αὐτὰ χρόνια στὴ Νικήτη; Ἀπλούστατα ὑπῆρχε ἀναστολὴ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν. Καὶ ἀναστολὴ σημαίνει: κτίζετε, ἀλλὰ μὲ ἐλαττωμένο ρυθμὸ! Ἐγινε ἓνα ρυμοτομικὸ σχέδιο ποῦ ἐγκρίθηκε σὲ διαστάσεις 50 X 70 ἐκ., ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐγκριθεῖ τὸ ἴδιο σχέδιο σὲ ἄλλες διαστάσεις (100 X 140 ἐκατ.). Τὸ ἴδιο πράγμα δηλαδὴ ἦταν καὶ ἐγκεκριμένο καὶ ὄχι. Αὐτὸ γινόταν ἐπὶ ἔξι ὀλόκληρα χρόνια! Καὶ φύτευαν σπίτια μὲ τὴν ἔγκριση τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου Πολυγύρου, σύμφωνα μὲ τὸ ἐγκεκριμένο (;) σχέδιο ἢ καὶ παράνομα ἀκόμη, ὄχι μόνο ἀπ' ὄσους τὸ ἔκαναν ἀπὸ ὑπέρτατη ἀνάγκη νὰ στεγαστοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους γιὰ ἐκμετάλλευση. Ἐτσι ἡ σκυτάλη τῆς παρανομίας παραδίδονταν ἀπὸ τὸ κράτος στὸ λαὸ του.

(Συνέχεια στὴ σελ. 6)

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΖΕΙ

Δὲν τοῦ πρέπει κλάμματα τοῦ παληκαριοῦ. Δὲν ταιριάζουν αὐτὰ στὸν πρῶτο ἀγωνιστὴ, τὸν σύγχρονο ἥρωα Ἀλέκο Παναγούλη. Κι' ἀντὶ γιὰ λιβάρι, γιὰ τὴν ἀνάπασή του, τὴν ὑπόσχασή μας στέλνουμε πῶς θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα του, μ' αὐτὸν καθοδηγητὴ.

Ὁχι, ὁ Παναγούλης δὲν πέθανε. Ἡ ψυχὴ του ξέχειλη ἀπὸ ἀγωνιστικὴ διάθεση, φτερουγίζει ἀνάμεσά μας, μᾶς δίνει δύναμη, πεισμό, πίστη γιὰ τὴν δικαίωση τοῦ ἀγῶνα ποῦ αὐτὸς ἄρχισε. Σάλπισμα οἱ πρῶτοι ξεῖς του, μᾶς καλοῦν στὶς τάξεις τῶν ἀγωνιστῶν. Δίνουμε τὸν ὄρκο νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα του.

Γι' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ὅμως

μᾶς χρειάζεται νὰ δοῦμε καὶ μιὰ ἄλλη ὄψη τῆς ὑπόθεσης Παναγούλη, ποῦ ἴσως ξέφυγε τὴν πλατιά δημοσιότητα. Δὲν θὰ κρίνουμε τὸ χαμό του. Δὲν θὰ ἱστορίσουμε τὴν ἤδη γνωστὴ, πλοῦσια σὲ ἰδανικά, ἀποφασιστικὴ καὶ δράση - διαρκὴ θυσία - ζωὴ του. Θὰ περάσουμε κλίνοντας ἀπὸ σεβασμὸ τὸ κεφάλι μπρὸς στὴν ἡρωίδα μητέρα του — μόνο μιὰ τέτοια μητέρα θὰ γεννοῦσε ἓναν Ἀλέξανδρο Παναγούλη — καὶ θὰ σταματήσουμε λίγο πρὸ πέρα... ἀνάμεσά μας. Νὰ δοῦμε μιὰ ἄγνωστη (;) θλιβερὴ πραγματικότητα ποῦ χαρακτηρίζει τὴν ρευστότητα - μᾶς συγχωρεῖτε λάθος, τὴν ἀπάτη - μερίδας τῆς

(Συνέχεια στὴ σελ. 2)

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

(Συνέχεια από το προηγούμεν.)

Το πρόβλημα είναι εάν αντιμετωπίζωμεν την σημερινήν κατάστασιν με αυτό το δεδομένον. Διότι εις όλας τὰς συμπαγινίας αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐξυφανθῆ εἰς βάρος μας μέχρι τοῦδε, ἐπαναπαύομεθα εἰς ἕλεα πτερόεντα, ἐνῶ εἰς τὰ παρασκήνια καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν σημειώνονται ἀνεπίτρεπτοι παλινωδίαί ἐκ μέρους τῶν ἐκ Δυσμῶν «φίλων» μας αἱ ὁποῖαι συντείνουσι, εἰς τὸ νὰ ἀποθρασύνωνται ἀκόμη περισσότερο οἱ γείτονές μας.

Διότι εἶναι ἐξοργιστικόν νὰ ὑφίσταται τέτοιας δοκιμασίας ἡ Ἑλλάς καὶ νὰ περιβάλλεται μετὰ προκλητικῆ εἴνοια ἡ Τουρκία. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀκολουθοῦμεν πάντα τὰ γεγονότα καὶ νὰ τρέχουμε πίσω ἀπὸ αὐτά. Πρέπει νὰ ἐκλείψῃ πλέον ἡ ἐποχὴ πὺ οἱ ἀποιοδῆποτε σύμμαχοί μας μᾶς θεώρουσι τοῦ «χεριοῦ» των καὶ προθύμως νὰ ἀνεχθῶμεν κάθε ταπείνωσιν καὶ προσβολὴν ἐκ μέρους των ἢ ἀκόμη καὶ διατεθειμένους νὰ δεχθῶμεν τὴν καταπάτησιν τῆς ἀξιοπρεπείας μας ὡσάν νὰ εἴμεθα ἐξηρητημένον κράτος, αἱ ὑποθέσεις τοῦ ὁποίου ριθμίζονται κατὰ τὴν βούλησιν καὶ κατὰ τὰ συμφέροντα ἄλλων.

Ἐπὶ δεκαετίας δεχόμεθα ὁπίσματα παριστάνοντας τὰ «καλὰ παιδιὰ» καὶ ἐνῶ ἡμεῖς τηροῦμε δουλοπρεπῆ σχεδὸν στάσιν ἢ ἀδικοπραγοῦσα Τουρκία ὄχι μόνον καταφρονεῖ ὀλοκλήρως τὴν διεθνή κοινότητα, ἀλλὰ προκαλεῖ ἰταμῶς καὶ ἀντὶ νὰ ὑφίσταται τὰ ἐπιχειρήματα τῆς δολιότητός της τυγχάνει περιποιήσεων καὶ ἀμοιβῶν.

Πρέπει ἐπιτέλους ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὴν τὴν τακτικὴν πρὸ πάντων τώρα διὰ νὰ προλάβωμεν μίαν ἐθνικὴν συμφορὰ. Διότι ἂν ἡ Τουρκία χάρις εἰς τὸν ἐκβιασμὸν τῆς θέσης πόδα εἰς μίαν σπιθαμὴν ἑλληνικοῦ θαλασσίου χώρου, θὰ προχωρήσῃ κατόπι μετὰ τὴν γνώριστον ἀρπακτικότητά της εἰς κατάληψιν ὀλοκλήρου τοῦ Αἰγαίου.

Τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Λιβάνου ὃ ὁποῖος τείνει νὰ ἐξαφανισθῆ ὡς κράτος ἐντὸς διαστήματος ὀλίγων μηνῶν, δεικνύει τὴν μοῖραν ἐνὸς λαοῦ ὃ

ὁποῖος ἀκολούθησε τὴν ὁδὸν τῶν ὑποχωρήσεων καὶ μέσα εἰς τὸ κυνήγι τοῦ εὐδαιμονισμοῦ δὲν εἶδε τὴν σκληρὰν πραγματικότητά.

Ἡ Τουρκία ὅπως φαίνεται, ἐπανηῦρε τὸν παλαιὸν ἑαυτὸν της καὶ ἐνεθυμήθη τὰ ἄγρια ἐνστικτὰ της, χάρις εἰς τὴν ἀσυλόγιστον ὑποστήριξιν τῆς Ἀμερικανικῆς πολιτικῆς. Ἡ βουλμία της δὲν θὰ κορεσθῆ μετὰ τὴν θυσίαν τῆς Κύπρου. Ἡ κατάληψις τοῦ ἡμισέως τῆς Κύπρου δὲν θὰ ἔχει μόνον ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ Ἑθνους. Ἀπολέσαμεν ἕδαφος πολίτιμον διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. Ὁ ἐχθρὸς τώρα θὰ ἐμφανισθῆ θρασύτερος καὶ ἐπὶ τοῦ κοροῦ πλέον τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου.

Ποῖα ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς μέχρι τοῦδε τακτικῆς μας; Εἰς μὲν τὸν πολιτικὸν παράγοντα τῆς στρατηγικῆς κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἀντεδράσαμεν κατὰ τρόπον ὅστις ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδια τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ πολιτικὴ μας ὄχι μόνον δὲν προσέλαμβανε τὰ γεγονότα, ἀλλὰ σφόδρα ὀπίσω ἀπὸ αὐτά. Οἱ αὐτοσχεδιασμοί, αἱ καθησυχασεῖς αἱ ἀοριστολογίαι, δὲν εἶναι πολιτικῆ.

Εἰς τὸ ψυχολογικὸν παράγοντα τῆς στρατηγικῆς, αἱ σημεριναὶ ἀνακοινώσεις τῆς μορφῆς «εἰάν γίνῃ πόλεμος πὺ . . . δὲν ὑπάρχουν πιθανότητες νὰ γίνῃ» ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι εὐρίσκονται μετὰ τακτικὸν στρατὸν εἰς τὴν Κύπρον, εἰδοποιοῦν ὅτι θὰ κάνουν ἔρευνας εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ὡρὶ γανώνουν ἀεροναυτικὰ γυμνάσια τρεῖς φορὰς εἰς διάστημα μηνὸς εἰς αὐτό, ἄς σκεφθῶμεν μήπως εἶναι ἀνεδαφικά.

Μὲ τέτοιας ἀντιδράσεις ὃ ἐχθρὸς ἀποθρασύνεται καὶ πιστεύει ὅτι δὲν θὰ ἀντιδράσωμεν εἰς τὰς ἀπειλάς του, διότι δὲν θὰ τολμῶσωμεν.

Ἄν καὶ τὸ ἄσχημο εἶναι εἰς τὴν ἐποχὴ μας ὅτι κατὰ κανόνα ὑπολογίζονται τὰ κράτη τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν «τρελλὴν» πολιτικὴν, ἡμεῖς δυνάμεθα χωρὶς νὰ ἀφήσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἐντιμότητος καὶ τῆς σοβαρότητος νὰ ἀποδείξωμεν ἐμπράκτως ὅτι καὶ ἀποφασιστικότητά διαθέτω

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΣΤΟΝ ΤΟΡΩΝΑΙΟ

Φαίνεται πὺς σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ ξέρομε τί χροῶμα ἔχουν τὰ ψάρια στὸν Τορωναῖο κόλπο. Αἰτία οἱ μηχανότρατες πὺ κατακλύζουν τὸν κόλπο καὶ ψαρεύουν σ' αὐτὸν καταστρέφοντας ὅλα τὰ μικρὰ ψάρια πὺ πιάνονται στὰ δίχτυα τους. Τὸ θέμα ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπλὸ εἶναι τεράστιο καὶ οἱ συνέπειες του θὰ φανοῦν ἀργότερα. Μόνον ἂν ἐγκλημα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ τὸ ψάρεμα μετὰ μηχανότρατες, γιατί σκοτώνει τὰ μικρὰ ψάρια καὶ δὲν τ' ἀφήνει νὰ μεγαλώσωσι καὶ νὰ ἀποδοθῶν κανονικὰ στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Καὶ βέβαια ἀσυνείδητοι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὅσοι συνηγοροῦν στὴν παραπάνω ἐνέργεια. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὺς θὰ πρέπει νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι γὰ νὰ ἀποτελειώσωσι τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον.

Πρὶν λοιπὸν εἶναι ἀργὰ θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν τὰ ἀπαρσιτήματα μέτρα.

Νὰ ἐπιβάλλεται βαρὺ πρόβλημα σ' ὅσους ἀποβλέπουν μόνον στὸ τωρινὸ συμφέρον, ἀδιαφορώντας γὰ τὸ μέλλον τοῦ ψαρέματος στὸν Τορωναῖο Κόλπο. Νὰ ἀναφέρωνται στὴν ἀομόδιον ἕτηρησία γὰ νὰ κινήται γοργὰ ἡ διαδικασίᾳ δίωξης ἀπὸ τὸ

μεν καὶ «ἀποκοτιὰ» ἂν χρειασθῆ. «Ὅλοι οἱ ἀγῶνες ἀκόμη καὶ οἱ πολιτικοὶ χρειάζονται γενναίότητα ἢ ὁποῖα δὲν ἐπιδεικνύεται μόνον στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ἐχομεν τόσας ἀρετὰς ὡς Ἑθνος καὶ ὑπέστημεν τόσα πολλὰ κατὰ τὴν μακραίωνη ἱστορίαν μας, πὺ διερωτᾶται κανεὶς διατὶ νὰ συμβαίνουσι αὐτὰ πὺ συμβαίνουν σήμερον.

I ΤΕΓΟΣ

ἐνιεταλμένα ὄργανα.

Μόνον ἔτσι θὰ ἀπαλλαγοῦν τὰ μικρὰ ψάρια ἀπὸ τοὺς διώκτες τους κι' ἡ θάλασσα θὰ γεμίσῃ πάλι μετὰ ψάρια, ὅπως λίγα χρόνια πρωτότερα.

M. Π.

Ο ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΖΕΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1)

κοινωνίας μας.

Μπροστὰ στὸν πάνδημο σπαραγμὸ γὰ τὸ χαμὸ τοῦ παλληκαριοῦ, αὐτοὶ πὺ ἄλλοτε συμπαρυστάθηκαν, χειροκρότησαν, παίψαν καὶ συνεργάστηκαν μετὰ τοὺς δολοφόνους ἄλλων παλληκαριῶν σάν τὸν Παναγούλη, αὐτοὶ πὺ καὶ σήμερον ἀγωνίζονται νὰ καταπατήσωσι τὸ δικαίον γὰ τὸ ὁποῖο ἔκανε θυσία διαρκείας τὴ ζωὴ του ὃ Παναγούλης, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν δίστασαν καὶ φόρεσαν τὴν πένθημα μάσκα τους. Ἦταν τουλάχιστον ἱεροσυλία στὴ μνήμη τοῦ παλληκαριοῦ.

Ἄς γνωρίζουν ὅμως ὅτι ὃ ἄστρο τοῦ Παναγούλη εἶναι τόσο φωτεινὸ πὺ ἔκανε διαφανεῖς τὶς μάσκες τους. Τοὺς γνωρίζουμε, γνωρίζουμε τὶς ἰδέες τους, τὶς διαθέσεις τους. Ἄς γνωρίζουν ὅτι ἔφρασε τὸ ἔλεος τῶν ἰδεῶν τους πὺ διαμορφώνουν τὸ δικαίον σὲ ὑπέρητη τῶν συμφερόντων τους.

Στὸ θάνατον τοῦ Παναγούλη - φυσικὸ μόνον - ὀρκιζόμεστε:

Δεχόμεστε τὴ διαθήκη πὺ μᾶς κληροδότησε Ἄλεκο Παναγούλη σὲ μιὰ λέξη «ἀγῶνας»

A. E.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Χαρὰ καὶ δύναμη μᾶς δίνουν πάντα οἱ προσφορὲς τῶν φίλων τοῦ Σίθωνα, ὅπως τοῦ Παναγιώτη Καζάνη, Θεόδωρου Αὐγίδη καὶ Δημήτρη Βασιλείου, πὺ φανέρωσαν τὴν ἀγάπην τους στοὺς νέους μας, προσφέροντας στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἐταιρείας μας διάφορα βιβλία.

Οἱ εὐχαριστίες, ἀπάντησις δική μας μὰ καὶ τῶν νέων τῆς Νικητῆς, πὺ εὐχονται οἱ χειρονομίες αὐτῶν νὰ βρίσκουν κι' ἄλλους μιμητῆς.

ΤΟ "ΚΥΚΝΕΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, ΤΗΣ ΟΥΛΡΙΚΕ ΜΑΪΝΧΟΦ

Δ. ΒΕΡΟΛΙΝΟ, 15 (΄Ασπ. Πρέσς). Τάφηκε σέ κοιμητήριο τῆς ἐργατικῆς συνοικίας Κρούτσμπεργκ, χωρίς θρησκευτική τελετή, ἡ Οὐρλικε Μάϊνχοφ, ἡ Δυτικογερμανίδα ἀναρχική, πού βρέθηκε κρεμασμένη στή φυλακή, τὴν περασμένη Κυριακή.

Μιά βδομάδα μετὰ τὸν θάνατό της, πού τόσα ἐρωτηματικά γέννησε, μικρὰ μονόστηλα τῶν ἐφημερίδων καταδέχτηκαν νὰ φιλοξενήσουν τὴν εἶδηση τῆς ταφῆς της.

— Ξέχασέ την, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ δεξιά.

— Ξεχάστε την, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε, ἀποκριθῆκε μιὰ ἄλλη ἀπὸ ἀριστερά.

— Τὴν ξεχάσαμε κι' ὄλας, μουρμούρισαν μυριάδες συνειδησεῖς, κι' ὕστερα βουβάθηκαν πάλι.

Καὶ χάριξαν γιὰ τούτη τὴ βουβαμάρα τὰ δημοσιογραφικά «ὄργανα τοῦ ἐφησυχασμοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας».

«Ἡ Οὐρλικε Μάϊνχοφ, μετὰ τὸ θάνατό της δὲν ξεσήκωσε γενική κατακραυγή, δὲν προκάλεσε ὀργανωμένες ἢ παλλαϊκές διαδηλώσεις, δὲν τιμῆθηκε σὰν μάρτυρας ἢ ἥρωας».

Αὐτὰ γράφουν οἱ «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου στὸ φύλλο τῆς 10ης Μαΐου. Καὶ πιὸ κάτω ἡ ἐξήγηση τοῦ φαινομένου, σερβιρισμένη μετὰ τὴ μορφὴ εὐλογίας ἀπορίας:

«... Πῶς μιὰ τόσο ἐξυπνὴ καὶ καλλιεργημένη κοπέλλα ἔφθασε νὰ προτείνῃ τὴν δολοφονία σὰν ἓνα πολιτικὸ πρόγραμμα; Ἀφήνουν ἔτσι ἀνεγγίχτο τὸ πραγματικὸ ἐρώτημα:

Ἐφθασε ἢ ὠδηγήθηκε;

Καὶ ἀπὸ ποιούς, πῶς καὶ πότε, καὶ μέσα ἀπὸ ποιὲς συνθήκες ὠδηγήθηκε ἡ κοπέλλα, πού στὰ 14 της ἤθελε νὰ γίνῃ καλόγηρα, στὴν «αὐτοκτονία» στὰ 41 χρόνια της;

Τί ἦταν αὐτό, πού ὠδήγησε

μιὰ θεατρικὴ συγγραφέα καὶ δημοσιογράφο, μετὰ σπουδὲς φιλοσοφίας, κοινωνιολογίας καὶ παιδαγωγικῆς, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ δίδυμα παιδιά της καὶ τὶς λαμπρὲς προοπτικὲς της στὸν τύπο καὶ τὴν τηλεόραση, γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ μιὰ κοινωνία, πού μέσ' στὰ «καλούπια» της μορφώθηκε καὶ μορφοποιήθηκε;

Ἀπάντηση καμμιὰ κι' ἀπὸ κανέναν.

Φοβόμαστε ἀκόμα καὶ νὰ θυμηθοῦμε τὴν ἀπάντηση, πού ἡ ἴδια ἡ Μάϊνχοφ εἶχε ἀπὸ καιρὸ δώσει σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Γιατὶ ἐνδόμυχα ξέρουμε (κι' ἂν δὲν τὸ ξέρουμε τὸ αἰσθανόμαστε) ὅτι εἴμαστε «θαμμένοι ζωντανοί».

— Ὅποιος δὲν πεθαίνει, εἶναι θαμμένος ζωντανός: στὶς φυλακὲς, στὰ ἀναμοσφωτήρια, στὶς τρύπες (τὶς πόλεις - δορυφόρους), στὶς ἀπαίσιες πέτρες τῶν μοντέρνων κτιρίων, στὸς παιδικούς κήπους καὶ τὰ σχολεῖα, στὶς πλήρως ἐξοπλισμένες κουζίνες, στὶς κρεβατοκάμαρες-παλάτια...», ἔγραφε ἡ Οὐρλικε Μάϊνχοφ γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀντιβίας.

Ἴσως βέβαια στὸν ἀγῶνα της νὰ χρησιμοποίησε μέσα λαθεμένα. Ἴσως τ' ἀποτελέσματα νᾶταν ἀντίθετα ἀπ' αὐτὰ πού ἐπεδίωκε. Ἴσως τὸν σκοπὸ της πολλοὶ θὰ βιαστοῦν νὰ χαρακτηρίσουν σὰν ἐξωπραγματικὸ.

Ἐπάρχουν πολλὰ «ἴσως» πού θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀντιτάξῃ στὸν ἀγῶνα της. Κανεὶς ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πῇ ὅτι «ἴσως ἀγωνίσθηκε».

Κι' αὐτὸ εἶναι πού πιότερο ἔχει σημασία: Ξεκίνησε ἓναν ἀγῶνα, ἔχοντας ἀπὸ τὰ πρὶν συνειδητοποιήσει, ὅτι τέλος του θάταν ἡ δικιὰ του θυσία.

Κι' ἀκολούθησε τ' ἀχνάρια τῶν ἀληθινῶν μαχητῶν, πού τολμοῦν νὰ φθάσουν στὸ τέλος, παρ' ὅλο πού ἀκούγε κιόλας τὸ «κύκνειο τραγούδι» της. Γιατὶ κι' ἐκεῖνη ἤξερε καλὰ αὐτὸ, πού ὁ ἀδικοχαμένος τυραννοκτόνος εἶχε ἀπολογηθῆ τὸν Νοέμβριον

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

«Τὸ λιβάνι σκόρπισε πάνω ἀπ' τὸ ἐκκλησίασμα μετὰ ἡχους ντραύμς. Καὶ τὸ ἐκκλησίασμα - τὸ πιὸ περιέργο καὶ τὸ πιὸ νεανικὸ πού ἔγινε ποτὲ - βρέθηκε στὴ πᾶρ «τολμηρῆ» λειτουργία πού ἔγινε μέχρι τώρα στὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὰ συνέβησαν τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας 17. 5.76 στὸν Καθεδρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ἡ Ἐνωση Καθολικῆς Νεολαίας Ἀθηνῶν μετὰ πρωτοβουλία τοῦ καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Νικολάου συμμετεῖχε στὴ λειτουργία μετὰ πλήρες συγκρότημα σύγχρονων ὀργάνων, μετὰ ἀνδρική καὶ γυναικεῖα χορωδία.

Δὲν ἀκούστηκε κανένα εἰδικὸ «στύλ» σύγχρονης μουσικῆς εἴτε «πὸτ» εἴτε «σούουλ» πού ἔχει παράδοση στὸς θρησκευτικούς ὕμνους. Ἀπλῶς μετὰ πολὺ καλαισθησία, χωρὶς μεγάλες καινοτομίες ἐκτελέσθηκαν διασκευασμένοι θρησκευτικοὶ ὕμνοι τῶν Καθολικῶν. Ὅλοι μελωδικοί.

Αὐτὰ διαβάσαμε τελευταῖα σὲ ἐφημερίδα. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Νικόλαος εἶπε: «Δὲν ὑπάρχουν ἱερὰ καὶ βέβηλα ὄργανα, ἀλλὰ ἱερὲς καὶ βέβηλες ἀνθρώπινες ὑποθέσεις» Τὴ λειτουργία παρακολούθησαν καὶ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, λέει τὸ δημοσίευμα.

Δὲν ξέρεις τί κρύβεται πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶπε κάποιος. Ἴσως! Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ὅμως αὐτό. Θὰ κρίνουμε τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' αὐτό. Στὸ κάτω - κάτω ἂν τὸ κρίνουμε σωστό, δὲν

του '68 στὸς στρατοδικες του: **«Τὸ κύκνειο τραγούδι κάθε ἀληθινοῦ μαχητῆ εἶναι ὁ τελευταῖος ρόγος μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα».**

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
(Φράμπουργκ - Δ. Γερμανίας)

πρέπει νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε μετὰ φόβο ὅτι κάτι ἄλλο ὑπάρχει. Ἄς τὸ προσαρμόσουμε στὰ μέτρα μας.

Τί ἔχουμε νὰ ποῦμε λοιπὸν γιὰ τὰ «ὄσα συνέβησαν». Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ξεκολλήσουμε ἀπὸ τὴν ἀγὼνη σπιτηρητικότητας πού ἔφερε πρὶν λίγα μόλις χρόνια τὴν ἐκκλησία μας στὸ σημεῖο νὰ ὑμνεῖ τοὺς «ἱεραποστόλους» Γεώργιο, Νικόλαο, Στυλιανὸ; Δὲν θέλει ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησία μας νὰ ἀσχοληθεῖ περισσότερο μετὰ τὶς ἱερὲς καὶ βέβηλες ἀνθρώπινες ὑποθέσεις, νὰ κηρύξει καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἰσότητα γιὰ νὰ μὴ φθάσῃ στὸ σημεῖο πού ἔφτασε νὰ εὐλογεῖ τοὺς «ἱεραποστόλους» καὶ τὴν ἀνισότητα; Δὲν θέλει νὰ ἔχει ὀπαδοὺς πού νὰ μὴν ἀναφέρονται σὰν Ο. Χ. μόνο στὰ χαρτιά - στὴν πραγματικότητα ἴσως καὶ διάβολοι - ἀλλὰ νὰ εἶναι συνειδητοὶ ὀπαδοὶ της; Ἀρκεῖται ἄραγε στὸ «νούμερο» τοῦ Ο. Χ. καὶ ἀγνοεῖ τὸν πραγματικὸ ἀριθμὸ τῶν ἐνεργούντων σὰν Ο. Χ. κατὰ τὰ κηρύγματά της; Εὐλόγους ἀπορίες τοῦ καθένα μας πού διαβάσαμε τὴ προηγούμενη εἶδηση.

Α. Ε.

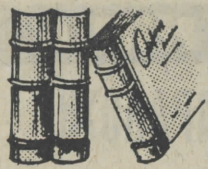
Η ΥΔΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

Χρόνια τώρα ἡ Νικήτη ὑποφέρει ἀπὸ νερό. Τὰ καλοκαίρια, πού οἱ ἀνάγκες εἶναι πολὺ μεγαλύτερες κι' αὐξημένη ἡ κατανάλωση, φαίνεται καθαρὰ ἡ ἔλλειψή του.

Πρὶν λίγες μέρες ἔγινε νέα γεώτρηση κοντὰ στὴν παλιὰ. Ἀπ' ὅτι εἴμαστε σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε, βρέθηκε ἀρκετὸ νερό. Ἐτσι τὸ φετεινὸ καλοκαίρι ἐλπίζουμε ἡ ἔλλειψή του νὰ μὴ γίνῃ αἰσθητή.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια μέχρι νὰ τακτοποιηθῇ ὀριστικὰ τὸ θέμα τῆς ὑδροδότησης, γιὰ νὰ πάψῃ ἡ ταλαιπωρία τῆς Νικήτης καὶ τῶν γύρω χωριῶν πού τὸ ἴδιο πρόβλημα ἀντιμετωπίζουν κι' αὐτά.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Σε αντίδιαστολή με την α-
ναλυτική σκέψη της Φιλοσοφίας,
με την ακρίβεια και τον επιστη-
μονικό αποσαφηνισμό της στέ-
κεται — εξηρηρώντας τους
δικούς της σκοπούς — η Τέχνη
της Ποίησης. Κινείται και προ-
εκτείνεται μέσα στο συγκινησι-
ακό έπιστητό κάθε ύπαρξεως
και με κάποια μυστηριακή γε-
νικότητα προβάλλει την ουσία
των φαινομένων αλλά και την
υποβλητική δύναμη των αιώνιων
προβληματισμών.

Η ποίηση συνήθως δεν δίνει
λύσεις, αλλά σαν άγωγός μετα-
φέρει μια ποιότητα συγκινήσε-
ως, ένα κραδασμό του πνεύμα-
τος, μια «πειρα ζωής». Αυτό το
ειδικά προσωπικό στοιχείο που
ένυπαρχει μέσα στην ποιητική
Δημιουργία και που αποτελεί
την έμπειρική παρακαταθήκη
του ποιητή, καταδεικνύεται σαν
το θεμελιώδες γνώρισμα της
ποίησεως από την Σχολή του
W. Dilthey. Όμως δεν άρχει
ή έμπειρία για να σχηματισθεί
ένα ποίημα. Χρειάζεται και το
αισθητήριο της «έπιλογής των
λέξεων», το δέσιμο και η συναρ-
μολόγησή τους. Η ποιητική ρί-
μα, ο ρυθμός, ο διαλεγμένος
φωνηεντισμός που τονίζει τις
«ιδέες» του ποιήματος, προσδί-
δει στην ποίηση μια μουσικό-
τητα. Η μουσικότητα αυτή εί-
ναι η μυστηριακή ένδυμασία
του ποιήματος, μια πηγή που
αναβλύζει άθανασία και ένας ά-
γωγός που μεταφέρει μια ειδική
ψυχική συγκίνηση.

Γι' αυτό κι' ο Abbé Henri
Bremond αντίκρισε το φαινό-
μενο της ποιητικής Δημιουργί-
ας σαν κάτι το μυστηριακό.
Αυτό το δέσιμο μουσικής και ι-
δέας είναι κάτι σαν προφητεία
σαν ένόραση και μās μεταδίδει
μιά ιδιαίτερη γένση από τα
πολύπλευρα φαινόμενα της ζω-
ής και του κόσμου.

Κάπως σαν «Ένορατικό Λυ-
ρισμό» βλέπει και ο Bene-
detto Croce το ποιητικό φαι-

νόμενο. Αυτό το άτέλειωτο παι-
χνίδι των έμπειριών και των
μουσικών αποχρώσεων προσδί-
δει στην ποιητική γλώσσα το
δικό της μηχανισμό. Είναι η
συγκινησιακή χρήση της γλώσ-
σας ένα ζήτημα βαθύ και πολύ-
πλευρο που έχει μελετήσει και
διεξοδικά αναλύσει ο Γ. Σεφέ-
ρης στο δοκίμιό του «Διάλογος
πάνω στην Ποίηση».

Στο σημείο αυτό πρέπει να
θέσουμε το ζήτημα της μορφής
και του περιεχομένου της ποι-
ητικής δημιουργίας. Για να πε-
τύχει στους αισθητικούς του
σκοπούς ένα ποίημα, πρέπει να
συνταιριάσει την ιδέα με την
γλώσσα, την έμπνοή με την έκ-
φραση. Δεν πρέπει να μειώνου-
με καμιά άπ' αυτές τις δυο δι-
αστάσεις. Είναι όπως ο άνθρω-
πος που αποτελείται από σώμα
και πνεύμα. Το σώμα είναι η
μορφή της ποίησης, η γλώσσα
και το πνεύμα της είναι η ιδέα.
Συντετασμένα αυτά τα δυο μ-
α μεταδίδουν το ποιητικό μήνυμα
και την αισθητική απόλαυσή
του.

Ο Η. Delacroix ταυτίζει
την ιδέα με την συγκινησιακή
χρήση της γλώσσας και δείχνει
το άδιαίρετο — ιδέας και έκ-
φρασης — στην τελική δημι-
ουργία της ποιητικής τέχνης.

Η ποίηση είναι τέχνη που
προσφέρει ψυχικό καθαριό. Ά-
φήνει να έννοηθούν πολλά και
προπάντων εξυπηρετεί τη διά-
σταση των πολιτιστικών και ή-
θικών αξιών. Η ποίηση μās
καλλιεργεί. Μπορεί να μās μι-
λήσει (σε αντίθεση με τον έπι-
στημονικό λογισμό) για το Θεό,
για την Άγάπη, για την ζωή.
Άπό αυτήν την άποψη σημει-
ώνουμε την παιδαγωγική της
σημασία.

Στόν καιρό μας η ποίηση έ-
γινε πιο έγκεφαλική και πιο ά-
μουσική και άρχισε να χάνει
το συγκινησιακό της ρεϊμα. Έ-
πικρατεί η επίδειξη των λέξεων
και εξυπηρετούνται σχολοί όφρ

Ο ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΤΟΡΩΝΑΙΟΥ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΦΙΣΣΑΣ

Ο Διάπλους, η εκδήλωση που εκφράζει περισσό-
τερο από κάθε τι το Σίθωνα, δεν απέχει και πολύ. Την
τελευταία Κυριακή του Ιουλίου, όσοι βρεθούν στη Νι-
κήτη, θάχουν την ευκαιρία να χειροκροτήσουν τα νέα
παιδιά, που θα τολμήσουν περισσότερο με τη ψυχή να
περάσουν κολυμπώντας τον Τορωναίο κόλπο.

Θέλοντας φέτες να ξεπεράσουμε κάθε προηγούμε-
νη διοργάνωση, καλούμε τους φίλους του Σίθωνα, να
μās γράψουν τη γνώμη τους για τη βελτίωση της φε-
ταιής διοργάνωσης, προτείνοντας κάτι χρήσιμο, η βο-
ηθώντας όπως ο καθένας μπορεί.

Κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη, γιατί έτσι μόνο
θα λιγοστέψουν τα λάθη που έγιναν. τις προηγούμενες
φορές.

Γι' αυτή τη διοργάνωση προκηρύξαμε διαγωνισμό
αφίσσας για τους φοιτητές του Πανεπιστημίου Θ)νίκης.

Η μακέτα θα παραδοθή μέχρι τις 12 Ιουλίου
στην έδρα του Έλευθερου Σχεδίου της Άρχιτ. Σχολής.

Έχουν προκηρυχθεί βραβεία των 5000 και 2000
δρχ. για τους 2 πρώτους και 2 ισότιμοι έπαινοι για τους
έπόμενους δύο.

Την κριτική έπιτροπή αποτελούν οι: α) Νίκος
Σαχίνης, καθηγητής της Έδρας του Έλευθερου Σχε-
δίου της Άρχιτ. Σχολής. β) Γιώργος Νικούλης, βοη-
θός στην ίδια έδρα. γ) Θανάσ. Ξανθόπουλος, πρόεδρος
της Ε.Ε.Ν.Ν. «ο ΣΙΘΩΝ».

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΤΗ ΝΙΚΗΤΗ

Με χαρά ακούσαμε την είδη-
ση πως διατέθηκε πίστωση, για
την κατασκευή νέου Δημοτικού
Σχολείου στη Νικήτη. Και
ποιός άραγε δεν θέλει να εκδη-
λώνεται συνέχεια η κρατική μέ-
ριμνα για την παιδεία και να
κτίζονται καινούργια σχολικά
κτήρια;

Φαίνεται όμως πως κι' εδώ
κάτι δεν πάει καλά. Το νέο δι-
δακτήριο θα κτιστή, όπως μά-
θαμε, στη θέση του παλιού, αυ-
τού που λειτουργεί τώρα σα δη-
μοτικό, αφού προηγουμένως
αυτό καταδαφισθή.

Ρωτάμε λοιπόν την άρμόδια
έπιτροπεία, τον Όργανισμό Σχο-
λικών Κτηρίων στην προκειμέ-

τη περίπτωση:
Γιατί να καταδαφιστή το πα-
λιό Δημοτικό; Δεν θα μπορούσε
το καινούργιο να κτισθή δίπλα
άπ' αυτό, αφού υπάρχει χώρος;
Έπειτα αν — όπως ακούστηκε
— είναι ακατάλληλο γιατί να
μην έπισκευαστή και στη συνέ-
χεια να αποδοθή στην Κοινό-
τητα, για να χρησιμοποιηθή
σαν κοινοτικό γραφείο, λαογρα-
φικό μουσείο, βιβλιοθήκη, αϊ-
θουσα διαλέξεων κ.λ.π.;

Νομίζουμε πως αξίζει τον
κόπο να μελετηθή αυτή η πρό-
ταση, γιατί είναι κρίμα να γρε-
μιστή ένα κτήριο που δεν έχει
και πολλά χρόνια που έγινε.

Περιμένουμε λοιπόν άπ' τον
προϊστάμενο του Όργανισμού
Σχολικών Κτηρίων Χαλκιδικής
να σταθμίση όλους τους παρά-
γοντες και να δώσει τη λύση
που είναι η καλύτερη. Καιρός
είναι πια να κάνουμε και κάτι
χωρίς να καταστρέφουμε συνέ-
χεια.

Ν.Θ. Στεργίου

Μ. Π.

Ο ΣΙΘΩΝ στον Κόσμο των Γραμμάτων και των Τεχνών

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

Το Καστρί είναι ένα κακομούτσουνο άρρωστη, στα νόνια από τον όρμο της Νικήτης. Καταγεμάτο από ελαιόδενδρα και σκίνα μοιάζει σά δασότοικο θα'σσινό τέρας να κοιμάται στην άφράδα της θάλασσας.

Στά ξερόδα του άπλώνεται ένα κουρνιασμένο χρυσαφένιο φίδι, ή άμμοúδα του "Αη Γιάννη. Στά δε ξά του ξανοίγεται σέ μιá άπεραντωσύνη ήμικυκλική, ό όρμος της Νικήτης. Καί κεί στα ριζά του, άνάμεσα από παμπάλαιες ψιλόλιγνες λεύκες, τό λιγοστό νερό του χείμαρου Λιθρή ρίχεται στή θάλασσα, πότε όρητικό και πότε άλαφρά. Κάμποσοι γλυστεροί θαλασόδροχοι χωρίζουν τό χείμαρο άπ' τό Καστρί κι' άνάμεσά τους ή άμμοúδα φανερώνεται με χίλιες άποχρώσεις.

Σέ μιá από δαύτες τίς άμμουδερές πεντάμορφες γλώσσες, μιá ψαρόβαρκα πεθαμένη κοιτόνταν με γυρομένη την μιá πλευρά της άνάμεσα σέ βραχάκια πρασινοκίτρινα και σέ σκίνα, πού με τά χρόνια άρχισαν νά την σκεπάζουν κοπαδιαστά σάν όρνια. Καί κεί στήν άνασηκωμένη πλευρά, κατά την πλώρη, έγραφε με θαμπά ξεθωριασμένα γράμματα τ' όνομά της. «Μαρίνα». Τά καταφαγωμένα πλευρά οί μαυρισμένοι σάπιοι άρμοί, τά γλυστερά άπ' την ύγρασία πλα'νά δοκάρια, μαρτυρούσαν πώς τούτο δώ τό πλεούμενο, πολύ ταλαιπωρήθηκε στή ζωή του και βόγγηξε πολλές φορές, παλεύοντας κατάφατσα τό σκληρό κήμα.

Σέ τούτες τίς θανατηφόρες πάλες πάντα νικάει ή θάλασσα. Θεριό άνήμερο και γοητευτικό.

Κείνο τό Αθγυστιτικό προϊνό, ό καπετάν Καρανικόλας κίνησε για τό Καστρί. Κρατώντας ένα γεμάτο δίχτυ. Κάθε χρόνο τούτη τη μέρα — τόχε τάμα στήν "Αγια Μαρίνα — πήγαινε στό Καστρί, άγγάντευε άπ' την κορφή του τό άφρογάλαζο πέλαγο ως κεί ποίπερνε τό μάτι και στέκονταν πολλή ώρα συλλογισμένος. Στερνά κατέβαινε στα ριζά, στό μέρος πού τά κόκκαλα της «Μαρίνας» έδειχναν ξεδιάντροπα στή θάλασσα τη γύμνια της, σάν νά την περιγελούσαν. Καί κάθε φορά — χρόνια τώρα — οί θύμησες τόν παράσερναν στό δικό τους χορό. "Ενα χορό άντρωσύνης, παληκαριάς, αúταπάργησης, άμέτρητης αγάπης για τη λευτεριά. Έτούτο τό χορό άλλοι τόν σεριανούν στα μεγάλα σαλόνια με τά στήθια τους γεμάτα παράση-

μα κι' άλλοι τόν σεριανούν στα φτωχά θαλασσινά καπηλειά, μα με τό μάτι πάντα νά άγναντεύει τό πέλαγο και με μιá λύσσα άποχανωτική σά νά θέλουν νά τό καταπιούν. Πάντα οί άφανείς άγωνιστές είναι τά παραδέφια τών φανερών ήρώων και ή ιστορία ξεδιπλώνεται καμμιά φορά στραβά και δέν ξέρει τί της γίνεται. Κι' ό καπετάν Καρανικόλας θυμόταν. Θυμόταν τά ξύλα πού έκοψε άπ' τό Δραγουνέλι και τά κατέβασε στόν μαστρο Σούφη, πούταν πρώτος τεχνίτης για ψαρόβαρκες. Θυμόταν τη χαρά του όταν μιá μέρα έφριξαν τό πλεούμενο στό γιαλό. Θυμόταν τότε πού παρακάλεσε τό δάσκαλο τόν Παπαχερήστου νά γράψη με καλλιγραφικά γράμματα στήν πλώρη τ' όνομα «Μαρίνα», για χάρη της γυναίκας του πού του κυβερνούσε την καρδιά και πού την έκανε άργότερα ταίρι του. Κι' ύστερα τίς εúτυχιόμενες μέρες Τη γέννηση τών δυό γιων του, τό στίσιμο του καινούργιου σπιτιού, κατάντικον στή θάλασσα και τόν ξαφνικό χαμό της Μαρίνας. "Αρχισαν νάρχονται οί μαυρες μέρες μιá - μιá, τόν καιρό πού οί Γερμανοί κατακτητές έπιαναν στή βρωμιάρικη χούφτα τους την μικρή "Ελλάδα. Κι' άπάνω στήν πίκρα, άπάνω στήν άφρισμένη λύσσα της Μοίρας, νά του σκαφόνει άτμα παιχνίδια βρήκε τό κουράγιο νά άναμαζώξει τίς δυνάμεις του, νά άτσαλίνει τά μουσκούλα της καρδιάς του και νά ριχτεί σάν παλληκάρι πού ήταν στό μεγάλο παιχνίδι του θανάτου. "Επαιρνε "Εγγλέζους κομμάντος από ειδικά σημεία και τούς πήγαινε στόν "Αη Παύλο για νά τους κούψει. Κι' ύστερα από κεί τούς ξανάπερνε μετά από καιρό και κοπηλατούσε στ' άνοιχτά. Πάντα ξεπερόβαλε κατά τά χαράματα ένα ύποβρύχιο συμμαχικό, έπαιρνε τούς "Εγγλέζους και άφηνε τόν καπετάν Καρανικόλα νά κλαίει μόνος μέσα στή «Μαρίνα». Ποτέ του δέν είχε καταλάβει γιατί έκλαιγε. Μπορεί από χαρά, μα μπορεί και από λύπη. Κεί μεσοπέλαγα ένοιωσε τό κορμί του βαρύ σά μολύβι, τά χέρια του ξερά σάν κούτσουρα, μα την καρδιά του ξάλαφρη σάν άγριο θαλασσοπούλι πού πάντα πετάει άψηλά και ποτές δέν πάνεται. Κι' αν καμμιά φορά τύχει καιπιαστεί, πεθαίνει προτού ή βρωμιάρικη Δύναμη τό βάλει στή σκλαβιά. Κι' ύστερα άπότομα γέρασε.

Τά δυό του παλληκάρια βρήκαν

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

Τελειώνει σέ λίγο ή σχολική χρονιά, κι' ό δεύτερος συνάμα χρόνος λειτουργίας του γυμνασίου μας, σάν ιδιωτικού. Τί θα γίνει όμως στή νέα περίοδο; Θα ξεξακολουθήση ή ίδια κατάσταση, ή θα γίνει, επί τέλους, τό Γυμνάσιο δημόσιο;

Δυό χρόνια τώρα οί Νικητιανοί ζούν μ' αυτή την έλπίδα. "Υποβάλλονται σέ στερήσεις πολλοί άπ' αυτούς για νά μπορέσουν νά δούν τά παιδιά τους νά άπολαμβάνουν δωρεά παιδεία. Φαίνεται όμως πώς χρειάζεται πολλός άγώνας άκόμη, για νά γίνει κάτι τέτοιο. Κι' αυτός ό άγώνας βέβαια, τώρα θα πρέπει νά ένταθί. Τώρα πού τά χρονικά όρια στένεψαν και δέν ύπάρχει καιρός για διλογίες κι' άναβολές.

Είναι άδικο ένα χωριό σάν

τη Νικήτη νά μην έχει Δημόσιο Γυμνάσιο. Κι' είναι κρίμα νάμη δίνεται ή δυνατότητα νά συνεχιστή μιá παράδοση πού χρόνια τώρα θέλει τη Νικήτη πρωτοπόρα στό χώρο τών γραμμάτων και της Έπιστήμης.

Γι' αυτό λοιπόν, όλοι μαζί, βουλευτές, κοινότητα, Σίθωνας, ένα σκοπό θα πρέπει νά τάξουμε στους μήνες πούρχονται : Τη δημοσιοποίηση του Γυμνασίου μας.

Η συμπαράσταση από κάθε πλευρά είναι όλοτετα άποδεκτή. Κι' ή εúγνωμοσύνη τών νέων της Νικήτης ή καλύτερη άμοιβή για αυτούς πού θα συμβάλλουν στήν πραγματοποίηση ενός όνειρου, πού χρόνια τώρα περιμένουν νά γίνει πραγματικότητα τα όλοι οί Νικητιανοί.

Μ. Π.

δουλειές στήν Θεσσαλονίκη και ζούσαν καλά. "Ο γερο - Καρανικόλας έμεινε στό χωριό, κεί πού γεννήθηκε και κεί πού γνώρισε τη ζωή. "Ενοιωσε πώς θάταν ή μεγαλύτερη άδιαντροπία νά φύγει άπ' τόν τόπο αυτό τώρα στα στερνά του. Καί τόν έπιανε χαρά όταν σκεφτόταν ότι κάποια μέρα θα τόν έθαβαν άψηλά κεί στό νεκροταφείο στό λόφο. "Από κεί θα μπορούσε νά βλέπη τό πέλαγο κάθε στιγμή, πότε ήσυχο και πότε άφρισμένα, παρέα μ' όλους αυτούς πού άγάπησε και τόν αγάπησαν. Σημασία δέν έχει τό ότι πεθαίνεις. Σημασία έχει τό πού θέλεις νά σέ θάψουν και με ποιούς.

Κείνο λοιπόν τό προϊνό ό καπετάν Καρανικόλας προχωρούσε με σιτητό βήμα για τό Καστρί. "Οταν έφασε, ό ήλιος είχε άψηλώσει και ή άποπνιχτική ζέστα ζουζούνιζε τριγγύω σάν νάταν χιλιάδες μέλισσες. "Ανηφόρισε στό λόφο, στό Καστρί κι' αισθάνθηκε τό αεράκι νά τόν δροσίζει. Κάθησε κάμποση ώρα άγναντεύοντας τό πέλαγο και άναπολώντας. Στερνά πήρε τόν κατήφορο άπ' τη μεριά πούταν μισοθαμένη ή «Μαρίνα». "Εσφιγγε στό χέρι τό δίχτυ. Σέ λίγο θα μιλούσε πάλι με τη «Μαρίνα» του, θα έκλαιγε μαζί της, θα τη χείδευε και θα της άναβε άγιοκέρια. "Ενοιωσε πώς μέσα του ένα μαστίγιο του μάτωνε τα σωθικά, μα αντί νά νοιώθει πόνο, αισθανόταν ένα κατάλευκο πουλί νά φτεροκοπάει στα στήθει του, όμοια μ' όταν κάθε φορά πού βλέπει αγαπημένα

πρόσωπα μετά από καιρό, νοιώθει την ίδια γλύκα.

"Εστριψε τά σκίνα και τό πόδι του πάτησε την ύγρή άμμοúδα. Καί κεί άπόμεινε άσάλευτος, σά νά τόν χτύπησε κεραυνός. Δυό κατάξανθοι ξένοι τουρίστες άντρες και γυναίκα, ήταν άκουμπισμένοι στή «Μαρίνα» και φιλόταν, άγκαλιασμένοι. "Ο καπετάν Καρανικόλας αισθάνθηκε τόν ήλιο νά σβύνη, τη γής νά γυρίζει σά σούφρα και στα μηνίγγια του νά κοχλάζουν ποτάμα αίμα.

"Εκανε μιá κίνηση νά πιαστή άπ' τόν άέρα κι' ή κραυγή του ήταν τρομερή.

— Μπάσταρδοι, βρωμιάρδες, μπάσταρδοι. "Οστερα έπεσε μπρούμυτα άψηχος.

Βαγγέλης Παπαχερήστου

ΘΥΣΙΑ

Ο φιλέλληνας Τούρκος ποιητής

NAZIM XIKMET

έγραφε:

«"Αν δέν καώ έγώ, αν δέν καείς έσύ, αν δέν καούμε έμεις, πώς θα γενούνε τά σκοτάδια φως».

Ο ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΣΤΗ ΣΙΘΩΝΙΑ

Ἡ Χαλκιδική με πολλές και σπουδαίες πόλεις κατά την ἀρχαιότητα, ἔπαιξε σοβαρὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τῆς ἱστορίας τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἡ Ὀλυνθος, ἡ Ποτίδαια, ἡ Μένδη, ἡ Σάνη, ἡ Τορώνη, συχνὰ ἀναφέρονται ἀπ' τοὺς ἱστορικοὺς κυρίως, στὶς σχέσεις τους με τὶς δύο μεγάλες πόλεις — κράτη, τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Σπάρτη.

Ξεφυλλίζοντας τὸν Θουκυδίδη, τὸν ἱστορικὸ πὺν ἀσχολήθηκε με τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο, βλέπουμε νὰ ἀφιερώνονται πολλὰ γιὰ μάχες πὺν ἔγιναν στὴ Χαλκιδική. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ἔξ ἄλλου, πὺς μὴ ἀπ' τὶς δύο αἰτίες πὺν ὀδήγησαν τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Σπάρτη στὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο, ἦταν καὶ τὰ Ποτιδαιακὰ.

Βρισκόμαστε λοιπὸν στὸ 424 π. Χ., στὸν 8ο χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν Βρασίδης, ἀφοῦ κατέλαβε τὴν Ἀμφίπολη, ἐκστρατεύει, ἐπικεφαλῆς τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, ἐναντίον τοῦ Ἀγίου Ὄρους, τῆς «Ἀκτῆς» ὡπὺς τὴν ὀνομάζει ὁ ἱστορικός. Ἐκεῖ φυσικὰ δὲν ὑπῆρχαν τότε μοναστήρια, ὡπὺς σήμερα, παρὰ ὀρισμένες πόλεις ὡπὺς ἡ Σάνη, ἡ Θυσσός, οἱ Κλεωνές, οἱ Ἀκρόθωοι, ἡ Ὀλόφυξος καὶ τὸ Δίον. Ἐπειδὴ ἡ Σάνη καὶ τὸ Δίον ἀντιστάθηκαν, γιὰ νὰ μὴ χάνη καιρὸ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν Τορώνη, στὴ Σιθωνία, πὺν τὴν κατεῖχαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Στὴν Τορώνη τὸν εἶχαν προσκαλέσει μερικοὶ ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς, ἔτοιμοι νὰ παραδώσουν τὴν πόλη σ' αὐτόν. Νύχτα ἔφτασε στὴν Τορώνη ὁ Βρασίδης καὶ στρατοπέδευσε κοντὰ στὸ ναὸ τῶν Διοσκουρέων, πὺν ἀπεῖχε ἀπ' τὴν πόλη μισὸ περίπου χιλιόμετρο. Κανεὶς ἀπ' τοὺς Τορωναίους δὲν κατάλαβε τίποτα, παρὰ μόνο ἐκεῖνοι πὺν ἦταν συνεννοημένοι μ' αὐτόν, καὶ οἱ ὀποῖοι ἀφοῦ βγῆκαν κρυφὰ ἀπ' τὴν πόλη, ὀδήγησαν μέσα σ' αὐτὴν ἑπτὰ ἑλαφρὰ ὀπλισμένους στρατιῶτες τοῦ Βρασίδα. Αὐτοὶ ἀφοῦ μπῆκαν στὴν Τορώνη, ἀπ' τὸ τεῖχος πὺν ἦταν πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασ-

σας καὶ ἀφοῦ ἀνέβηκαν στὸ ὕψωμα πὺν ἦταν κτισμένη ἡ πόλη, σκότωσαν τοὺς φρουροὺς τῆς ψηλότερης σκοπιᾶς καὶ συγχρόνως ἄρχισαν νὰ καταστρέφουν τὴν πύλη τοῦ τεῖχους πὺν βλέπει πρὸς τὸ ἀκρωτήριο Καναστραῖο.

Ὁ Βρασίδης ἐν τῷ μεταξὺ ἔμεινε περιμένοντας με τὸν ὀπόλοιπο στρατό του, ἀφοῦ ἔστειλε κ' ἄλλους ἑκατὸ στρατιῶτες γιὰ νὰ μποῦν στὴν πόλη, μόλις θ' ἀνοιγόταν καμμὴ πύλη καὶ ὕψωνόταν τὸ σῆμα πὺν εἶχε συμφωνηθεῖ. Δὲν ἄργησε κ' αὐτὸ νὰ γίνη κ' ἔτσι σὲ λίγο ὄλος ὁ σπαρτιατικὸς στρατὸς ὀμοῦσε στὴν πόλη, δημιουργώντας πανικὸ στοὺς κατοίκους τῆς, πὺν δὲν εἶχαν ἀκόμη καταλάβει τί εἶχε συμβεῖ. Ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους ὀπλίτες πενήντα περίπου ἔτυχε νὰ κοιμῶνται στὴν ἀγορὰ. Ἀπ' αὐτοὺς μερικοὶ φονεύτηκαν παλεμώντας ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ κατόρθωσαν νὰ φτάσουν ἀσφαλεῖς στὸ φρούριον Λήκυθο.

Τὸ φρούριον αὐτὸ, μὴ μικρὴ χερσονήσος στὰ δυτικὰ τῆς πόλης, χωρισμένη ἀπ' τὴ ξηρὰ με στενὸ ἰσθμὸ, ἦταν ἡ ἀκρόπολη τῆς Τορώνης καὶ τὸ κατεῖχαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ὅταν πὰ εἶχε ξημερώσει, ἡ πόλη βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ Βρασίδα. Μόνον ἡ Λήκυθος ἔμεινε με μερικοὺς Ἀθηναίους καὶ Τορωναίους πὺν εἶχαν προλάβει νὰ καταφύγουν σ' αὐτή. Ἀφοῦ ἡ ἀπάντηση τῶν Ἀθηναίων σὲ πρόταση τοῦ Βρασίδα γιὰ παράδοση τοῦ φρουρίου ἦταν ἀρνητικὴ, καὶ οἱ δύο πλευρὲς ἔτοιμάζονταν γιὰ συνέχιση τοῦ ἀγῶνα. Οἱ Ἀθηναῖοι με τὸ τέλειωμα τῆς ἀνακαχῆς πὺν εἶχαν ζητήσει, ἄρχισαν νὰ ἀμύνονται ἀπ' τὸ φρούριον, πὺν ἦταν παρ' ὄλα αὐτὰ, ἀνίσχυρο καὶ ἀπὸ οἰκοδομὲς πὺν εἶχαν ἐπάλξεις.

Ἡ πρώτη μέρα ἦταν γι' αὐτοὺς εὐνοϊκὴ. Τὴν ἐπόμενη, ἐνῶ οἱ Σπαρτιάτες ἔτοιμάζονταν γιὰ νέα ἐπίθεση, ἔστησαν ξύλινο πύργον στὸ πὺν εἰσρόσθλιτο μέρος τοῦ φρουρίου, πάνω στὸν ὀποῖο ἀνέβηκαν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἀφοῦ ἀνέβασαν συγχρόνως στάμνες καὶ πιθά-

ΤΟ ΡΥΜΟΤΟΜΙΚΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1)

Κάποτε, τὸ 1973, οἱ ἀρμόδιοι ἀποφάσισαν νὰ ἐγκρίνουν καὶ τὸ μεγάλο σχέδιον καὶ μᾶς τῶστειλαν τὸ .. 1976, ὄχι ὄπως τὸ ἴδιον, ἀλλὰ διαφορετικὸ. Καλύτερον, λέν, αὐτοὶ πὺν τῶφτιαξαν. Ξεχνοῦν ὄμως οἱ ἀρμόδιοι, πὺς ὁ πὺν μεγάλος ἐχθρὸς τοῦ καλύτερου εἶναι τὸ κυνήγι τοῦ ἄριστου. Καὶ ὄτι πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψη καὶ οἱ παράγοντες χρόνος, κοινωνικὰ προβλήματα, τοπικὲς συνθήκες με ἐπιτόπια ἐξέταση καὶ ὄχι ἀπ' τὰ Γραφεῖα κάποιου Ὑπουργείου. Ἄλλὰ καὶ ἂν δεχτοῦμε ἀκόμη πὺς τὸ σχέδιον ἦταν τόσο χειρότερον ἀπ' τὸ τωρινὸ ὡστε ἔπρεπε νὰ ἀλλαγῆ κατὰ τὴν κρίση τοῦ τωρινοῦ ὑπεύθυνου, σημασία γιὰ μᾶς ἔχει ὄτι τὴν ἀνευθυνότητα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ὑπεύθυνου, τὴν πληρώνουν οἱ Νικητῆριοι ταλαιπωρούμενοι ἐννιὰ ὀλόκληρα χρόνια.

Σχετικὰ με τοὺς ὄρους δομῆσεως, με τὸ παλιὸ σχέδιον μπορούσε νὰ κτίσει κανεὶς σὲ ἐμβαδὸν 250 τ.μ. καὶ πάνω, με κάλυψη 50%, τριώροφα καὶ ἀργότερα διώροφα. Με τὸ καινούργιον σχέδιον κτίζει ἀπὸ 400 τ.μ. καὶ πάνω με κάλυψη 20% καὶ 30% διώροφα. Συγκρίνατε ἄλλοπρόσαλλη πολιτικὴ τῶν ἀνευθύνων ὑπεύθυνων ἀρμοδίων.

Μέτρησαν ἄραγε οἱ νομοθετήσαντες πόσα οἰκόπεδα ἀχρηστεύονται γιὰ ἔχουν ἐμβαδὸν κάτω ἀπὸ 400 τ.μ.; Καὶ πόσα ἄλλα, ἐνῶ εἶναι ἄρτια, δὲν μποροῦν νὰ κτιστοῦν γιὰ ἡ συνορεύουν με τὰ παραπάνω; Καὶ χρειάζονται δύσκολες πράξεις τακτοποιῆσεως; Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖον βέβαιον θὰ πρέπει νὰ καυτηριάσουμε καὶ τὴν ἔλλειψη καλῆς διαθέσεως ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους, πὺν σὲ τελευταῖα ἀνάλυση ὀφείλεται στὴν καλλιέργεια κερδοσκοπικῆς πολιτικῆς ἀπ' τὸ κράτος.

Θέλουν νὰ πετύχουν — λένε οἱ ἀρμόδιοι — πολλὸ ἐλεύθερον χῶρον γιὰ ἀναπνοή. Βλέπεις, ἔχουμε πολλὰ καυσαέρια στὸ χωριὸ! Μόνον πὺν δὲν ἔκαναν τὴν πὺν ἀπλή πρᾶξη. Ἄν ἔχουμε δύο οἰκόπεδα τῶν 250 τ.μ. καὶ τὰ ἐνώσουμε, θὰ ἔχουμε ἑνα τῶν 500 τ.μ. Σ' αὐτὸ κτίζεται σπῆτι ἐμβαδοῦ 500 X 30% = 150 τ.μ. καὶ μένει ἐλεύθερος χῶρος 350 τ.μ. Ἄν τώρα ἐπιτρέπονταν νὰ κτίζονταν, ἔστω καὶ κατὰ παρέκκλιση, τὰ οἰκόπεδα τῶν 250 τ.μ. θὰ εἶχαμε δύο σπῆτια τῶν 250 X 30% = 75 τ.μ., δηλαδὴ στὸ σύνολο 150 τ.μ. Καὶ ἐλεύθερον χῶρον 350 τ.μ. πάλι. Φαίνεται ὄμως πὺς οἱ ἀρμόδιοι κουράζονται νὰ κάνουν καὶ μὴ πρόσθεση ἀκόμη, ἀπαραίτητη γιὰ τὴ σωστὴ πρόταση.

Θὰ κοπιᾶσουν, τουλάχιστον, νὰ διορθώσουν τὸ σφάλμα τους; Μποροῦμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε, ἂν θέλουν, με ἄπλες προτάσεις πὺν ἀπορρέουν ἀπ' τὰ παραπάνω.

Νὰ ἐλαττώσουν τὰ ἐλάχιστα ὄρια, ἔστω καὶ κατὰ παρέκκλιση, καὶ νὰ καθορίσουν, ἀκόμη καὶ κλιμακωτὰ, μέγιστα ποσοστὰ καλύψεως.

ρια γεμάτα νερὸ καὶ μεγάλες πέτρες. Ἄλλὰ ὁ πύργος δὲν μπόρεσε νὰ σηκώσῃ τὸ πὺν βάρος καὶ ξαφνικὰ ἔπεσε. Αὐτὸ προκάλεσε ἀμέσως σύγχυση καὶ οἱ Σπαρτιάτες εὐκολὰ κατέλαβαν τὸ φρούριον, ἀφοῦ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν ἀφήσει τὶς ἐπάλξεις τους καὶ ἔτρεχαν στὰ πλοῖα γιὰ νὰ σωθοῦν.

Στὴ Λήκυθο ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Βρασίδης εἶχε τάξει τριάντα ἀργύρια ἀμοιβή σ' ὄποιον θὰ πατοῦσε πρῶτος τὸ τεῖχος. Ἐπειδὴ ὄμως νόμισε πὺς ἡ ἄλωση τοῦ φρουρίου ὀφείλονταν σὲ ὑπεράνθρωπη

δύναμη, ἔδωσε τὸ ποσὸ αὐτὸ στὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ καὶ γκρέμισε τὸ τεῖχος τοῦ φρουρίου, κτίζοντας στὴ θέση του ἑνα ἀπλὸ περιτείχισμα. Ἀφοῦ ἔγινε αὐτὸ ἀφῆρσε ὄλο τὸ φρούριον σὲ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐτσι με τὴν κατάληψη καὶ τῆς Ληκύθου ὄλη ἡ Τορώνη περιῆλθε στοὺς Σπαρτιάτες, πὺν στὴ συνέχεια τακτοποιῆσαν ὄσα ἐκρεμῆ θέματα εἶχαν, προετοιμαζόμενοι συγχρόνως γιὰ τὴ συνέχιση τοῦ πολέμου πὺν τὸ τέλος του δὲν φαινόταν κοντινὸ.

Μαυροῦδης Πούλιος

ΑΙΓΙΑΛΙΤΙΔΑ ΖΩΝΗ

(Συνέχεια από την σελ. 1)

άμμου από τα 30 μ. στα 20 ή στα 25 μ.; Αν ήθελαν δρόμο, μπορούσαν να διαθέσουν 5 μ. από το οικόπεδό τους. Δεν ζημίωσαν θέβαια έλλατώνοντας το βάθος από τα 150 μ. στα 145 μ. Και ο δρόμος θα τους άνηκε. Άλλωστε το οικόπεδο, δεν μετράει πλέον με τα μέτρα του — δεν πρόκειται να πουληθεί — ούτε και έπηρεάζει το μέγιστο ποσοστό κάλυψης. Το

Το οικόπεδο του Διευθυντού της Δ.Ε.Η.

να φυτέψουν 290 δένδρα αντί για 300, δεν θα τους στερήσει το απαραίτητο όξυγόνο (!) Πώς θα αναπληρώσουν όμως το 1)5 της άμμου που κατέστρεψαν; Και με ποιο δικαίωμα στερούν την άμμο απ' τον κόσμο στον οποίο και ανήκει;

Έδώ θα πρέπει να αναφέρουμε και την άπροκάλυπτη ούτε κατά διάνοια νομιμοφανή επέκταση άλλων οικοπέδων, όπως π.χ. του διευθυντή της ΔΕΗ Πολυγύρου, που βλέπουμε στη φωτογραφία.

Στοιχείο δεύτερο: Δυστυχώς μπροστά στην τόσο εξώφθαλμη παραβίαση της αιγιαλιτιδας ζώνης, δεν είδαμε καμιά ενέργεια απ' την αρμόδια υπηρεσία. Αναγνωρίζουμε θέβαια τις υπάρχουσες δυσχέρειες, αφού δεν έχει γίνει ο καθορισμός της αιγιαλιτιδας ζώνης. Ποιές όμως οι ενέργειες για να καθοριστή η ζώνη; Πότε περιμένουν να την καθορίσουν; Μήπως όταν δεν θα υπάρχει; Πέρα απ' αυτά, υπάρχουν κραυγαλέες παραβιάσεις, που δεν χρειάζεται δρισηθέτηση του αιγιαλού για να διαπιστωθούν.

Σαν Έκπολιτιστική Έταιρία αισθανόμαστε την υποχρέωση να καταγγείλουμε τις παραβά-

σεις στον αρμόδιο οικονομικό έφορο Πολυγύρου, και του παρέχουμε τη διαβεβαίωση πως θα τον βοηθήσουμε στο δύσκολο μα και απαραίτητο αυτό έργο της προστασίας του αιγιαλού μας, του δημοσιονομικού μας.

Στοιχείο τρίτο: Θα αντιπαραθέσουμε 2 χαρακτηριστικά παραδείγματα, με μια διευκρίνηση. Δεν κατηγορούμε

τόν συγκεκριμένο ισχυρό - αφού άλλωστε και άλλος στη θέση του το ίδιο θα έκανε, με ελάχιστες εξαιρέσεις - αλλά την κοινωνική διάρθρωση, που επιτρέπει να γίνονται και να καλύπτει νομιμοφανώς τέτοιες ενέργειες.

Μεταξύ Νικήτης και Μαμαρα, υπάρχει το μεγαλύτερο πεύκο των Βαλκανίων, ο περίφημος «Πίτσακας». Έχουμε ήδη αναφερθί σ' αυτό σέ προηγούμενες δημοσιεύσεις. Το πεύκο είναι σαφώς μέσα στην αιγιαλιτιδα ζώνη και ανήκει σ' όλους, όπως άλλωστε αναφέρεται και στην από 28.7.74 έκθεση αυτοψίας μηχανικού της Δ.Τ.Υ.Ν.Χ. Διαφανεί όμως σ' αυτό ο ιδιοκτήτης του παρακειμένου οικοπέδου κ. Α. Σαραφιανός και το περιλαμβάνει με περίφραξη μέσα στο οικόπεδό του. Και αποκαλύφθηκε μια άλυσίδα ενεργειών, ύστερα από έγγραφό μας που ζητούσαμε τον χαρακτηρισμό του πεύκου σαν διατηρητέου μνημείου.

Η Δ)νη Τεχν. Υπηρε. Ν. Χαλκιδικής με έγγραφο της 2. 2. 74 χαρακτηρίζει αυθαίρετη την περίφραξη του οικοπέδου κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 5, 6, 7 του Α. Ν.

2344)40 «περι αιγιαλού και παραλίας» και επιβάλλει πρόστιμο 10.000 δραχ. στον κ. Α. Σαραφιανό. Υπάρχει ή έκθεση της μηχανικού κ. Σ. Τριανταφυλλίδου, που αναφέρει την παραπάνω παράβαση σέ συνδυασμό με κατασκευή περιφράξεως σέ μη άρτιο οικόπεδο και χωρίς άδεια. Ακολουθεί αίτηση του κ. Α. Σαραφιανού στις 20.5.74 που ζητάει νομιμοποίηση, δηλώνοντας πως δεν έχει καταλάβει «ουδέ σπιθαμή» από τον αιγιαλό! Η 12η Συνεδρίαση του Περιφ. Συμβ. Δημοσ. Έργων Ν. Χαλκιδικής στις 21. 5.74, στη 2η πράξη, δέχεται μερικώς την έκταση αλλά κατακυρώνει το πρόστιμο και την υποχρέωση αποζημιώσεως της περιφράξεως.

Νέα αίτηση του κ. Σαραφιανού στις 22.8.74, για έπανεξέταση. Και στις 29.10.74 ή 26 Συνεδρίαση του Π.Σ.Δ.Ε. στη 2η πράξη, αποφασίζει την άπαλλαγή του κ. Σαραφιανού, με το αιτιολογικό ότι προσέκομισε βεβαίωση της Αστυνομίας του Άγ. Νικολάου πως ή περίφραξη έγινε προ του 1973. Σωστή ή άπόφαση του Π.Σ.Δ.Ε. όσον άφορα το νομοταγές της περιφράξεως χρονικά. Έμεις όμως σαν Έκπολιτιστική

φέρει παράβαση των διατάξεων περι αιγιαλού, καθ' όσον είναι προφανής και χωρίς καθορισμό της αιγιαλιτιδας ζώνης, άποσιωπάται το γεγονός.

Και στη συνέχεια, έρχεται έγγραφο του Υπουργείου Β. Ελλάδος, χωρίς να το προκαλέσει αρμόδια υπηρεσία, στη Δ)νηση Λαών Ν. Χαλκιδικής, που μάς κοινοποιήθηκε στην Ελ.Ε.Ν.Ν. «ά Σίθων» όπου αναφέρεται: Να ληφθεί μέριμνα για τον χαρακτηρισμό σαν διατηρητέου φυσικού μνημείου του πεύκου «Πίτσακας», ιδιοκτησίας κ. Α. Σαραφιανού (!), πράγμα που δεν αναφέρεται ούτε στα συμβόλαια άγοραπωλησίας του οικοπέδου.

Και ή άλλη πλευρά: Μέσα στον Μαμαρα ό κ. Λαμπρινός έχει ένα οικόπεδο 70 τ.μ. Μπροστά περνάει ο δρόμος του χωριού, μετά υπάρχει τοίχος, άμμουδιά και θάλασσα. Σ' αυτό το οικόπεδο θέλησε ο άνθρωπος να κτίσει. Ένα διώροφο σπίτι από 40 τ.μ. (!), να στεγαστεί ή οικογένειά του, αφού το ήδη υπάρχον σ' αυτό το οικόπεδο σπιτάκι του άποικισμού του ένός δωματίου, φυσικά δεν άρκει. Και όμως ο άνθρωπος δεν μπόρεσε να κτίσει, γιατί το μισό οικόπεδο του το έκοβε ή αιγιαλιτιδα ζώνη (!). Έδώ δηλαδή, μέσα στο χωριό, πέρα

«Ο ΠΙΤΣΑΚΑΣ»

Έταιρεία, αντιπαρεροχόμαστε το γεγονός αυτό, ακόμη και αν ή περίφραξη ήταν παράνομη. Μακάρι όλες οι παραβάσεις των Οικοδομικών Κανονισμών στην Ελλάδα να παρέμεναν στο έπίπεδο τέτοιων περιφράξεων.

Άλλού υπάρχει το μεμπτό! Ένώ υπάρχει έκθεση που ανα-

άπ' τον τοίχο, πέρα απ' τον κύριο δρόμο του χωριού, έχει καθοριστεί το όριο της αιγιαλιτιδας ζώνης. Και απομένει στον άνθρωπο 40 τ.μ. για να κτίσει τα 20 τ.μ. (!).

Αυτά τα τρομερά αδιάφυστα γεγονότα αναφέρουμε, σαν Ε.Ε.Ν.Ν. «Ο Σίθων». Σχολιάστε τα μόνοι σας.

Η ΝΙΚΗΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

Στο προηγούμενο φύλλο του «Σίθωνα», ο κ. Α. Χουχούτας στο άρθρο του «Τα δρεπάνια βίβης της ... Ελλάδος», ασχολήθηκε με ισόπεδες - ανισόπεδες διαβάσεις στο χώρο της Χαλκιδικής. Τόνισε χαρακ. πώς μόνο στη Βουβουρού έγινε ανισόπεδη διάβαση κι' αυτό γιατί εκεί υπάρχει ο οικισμός των καθηγητών Πανεπιστημίου, ενώ σε άλλα μέρη, όπως στα Μουδανιά όπου η κίνηση είναι πολύ μεγαλύτερη δεν έγινε κάτι τέτοιο. Συμμετέχουμε κι' έμεις στη δικαιολογημένη άπορία του, συμπληρώνοντας: 'Αξιίζει άραγε περισσότερο η ζωή των κ.κ. καθηγητών, απ' τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων της Χαλκιδικής; Γιατί να γίνονται αυτές οι διακρίσεις και οι λίγοι — όποιοι κι' αν είναι — να απολαμβάνουν προνόμια σε βάρος των πολλών;

Για μās όμως τους Νικητιανούς ειδικά, το θέμα αυτό είναι πολύ ζωτικό. Αιτία: το σταυροδρόμι που υπάρχει στο χωριό μας και που χρόνια τώρα είναι ο φόβος των κατοίκων της περιοχής.

Τώρα λοιπόν που πλησιάζει το καλοκαίρι κι' οι δρόμοι θα γεμίσουν από αυτοκίνητα, ίσως νάρθη πάλι στην επικαιρότητα το σταυροδρόμι του θανάτου στη Νικήτη. 'Ας θυμηθούμε προηγούμενα χρόνια, καθώς αστραπιαία κινούμενα αυτοκίνητα, καθαρές λαμνητόμοι, απείλησαν κι' αφάιρεσαν συγχρόνως ανθρώπινες ζωές, προσφέροντας τες φόρο στο Μολλώχ της ασφάλτου, που όσο πάει γίνεται και πιο οδινηρός.

Σκέφτεται κανείς να κατέβη απ' το χωριό στη θάλασσα κι' αντίστροφα, αγωνιά για τα τόσα παιδιά που περνούν από κεί ανέμελα κι' εύχεται φέτος να μη συμβη τίποτε απ' ότι παλιότερα.

Κάτι λοιπόν θα πρέπει να γίνει και σύντομα μάλιστα, γιατί το καλοκαίρι είναι πολύ κοντά. 'Ας ενεργοποιηθῆ ἡ ἀρμόδια ὑπηρεσία για να σηματοδοτηθῆ τουλάχιστον, όσο πιο γρή

γορα γίνεται ἡ περιοχή. Φανερό ἔγκλημα εἶναι στὴν προκειμένη περίπτωση ἡ ἀδιαφορία κάθε ἀρμόδιου φορέα. Κι' ἡ παραμικρὴ ἀναβολὴ εἶναι ἐπιζήμια καὶ πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατί ἤδη ἡ κίνηση αὐξήθηκε κι' οἱ πιθανότητες νὰ ὑπάρξουν θύματα πολὺ περισσότερες.

Ἐξ ἄλλου δὲν ἀπαιτοῦνται παρά ελάχιστα ἔξοδα γιὰ νὰ σηματοδοτηθῆ τὸ σταυροδρόμι καὶ νὰ μποροῦν νὰ περνοῦν ἀπὸ κεί ἄφοβα οἱ Νικητιανοί, χωρὶς ἡ ζωὴ τους νὰ διακυβεύεται κάθε στιγμή.

Περιμένουμε λοιπὸν κι' ἐλπίζουμε νὰ δοθῆ σύντομα λύση. Καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶναι ἐλπίδα ὄλων τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

Μ. Π.

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Πολύ περίεργα πράγματα συμβαίνουν τώρα τελευταία. Βγάζουν οι ψαράδες ψάρια κι' οι Νικητιανοί δὲν βλέπουν οὔτε τὰ λέπια. Αἰτία οἱ μικρὲς τιμὲς πὺ ἰσχυρίζονται οἱ ψαράδες πὺς ὑπάρχουν γιὰ τὰ ψάρια.

Ὅμως σὲ τί φταῖνε γι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι πὺ δὲν μποροῦν νὰ φᾶνε ἕνα καλὸ ψάρι, ἐπειδὴ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ κέντρα στὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει διατήρηση καὶ ἔλεγχος ἀγοράζουν τὰ ψάρια, ὅσο αὐτὰ θέλουν;

Νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ βρεθῆ ἕνας τρόπος ὥστε τὰ ψάρια νὰ μένουν στὸ χωριό, εἰδικὰ τώρα πὺ ἔρχεται τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ καὶ οἱ ψαράδες νὰ πληρώνονται γιὰ τὸν κόπο τους. Ἐπίσης μερικοὶ Νικητιανοὶ πρέπει νὰ μὴν βλέπουν μόνο τὸ προσωπικό τους συμφέρον.

Μιχάλης Ἀναγνωστάρας

ΤΟ ΠΑΡΚΙΝΓΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὺς τὸ Πάσχα φέτος δὲν ἔγινε καλύτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα

Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΙΑΣ ΜΑΣ

Δὲν ἔφτανε τῶν ἀνθρώπων ἡ νὰ περιποιηθῆ καὶ νὰ φυλάγεται. Πρέπει οἱ Νικητιανοὶ καὶ εἰ

Καθαρισμὸς τῆς παραλίας

καὶ ἡ φύση νὰ τὴν ὀλοκληρώσει. Ἔτσι βλέπουμε νὰ ὑπάρχει μόνον πέττρα ἐκεῖ πὺ ἐλόχρυση ἀμμουδιὰ δέχονταν τὸ καλοκαίρι τοὺς ξένους καὶ τοὺς Νικητιανούς, καὶ πὺ οἱ βαρκοῦλες ἔβρισκαν καταφύγιο τὸν χειμῶνα ἢ τὸ καλοκαίρι.

Αὐτὰ (πεζούλι, σπίτια κ.λ.π) ἔγιναν τώρα. Ὅτι ἔμεινε πρέπει τουλάχιστον νὰ καθαριση.

*****
χρόνια. Πέρα πολλὲς κόσμος, Νικητιανοὶ καὶ ξένοι, παρακολούθησε τίς ἀκολουθίες, τόσο τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὅσο καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Δημιουργήθηκε ὅμως ἕνα πρόβλημα, πὺ θὰ πρέπει νὰ τὸ λάβουν ὑπ' ὄψη τους οἱ ἀρμόδιοι. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως τῶν αυτοκινήτων.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικήτα, δὲν ἔχει καθόλου ἴσιο χῶρο γύρω της. Ἔτσι τίς μεγάλες γιορτές καὶ ἰδίως τὸ Πάσχα τὰ αυτοκίνητα σταθεμεύουν ὅπου νᾶναι, ἐμποδίζοντας καὶ τὰ ἄλλα πὺ ἔρχονται ἀργότερα καὶ τοὺς κατοίκους πὺ ἀνεβαίνουν γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Κάτι ὅμως θὰ πρέπει νὰ γίνει γιὰ νὰ δοθῆ μιὰ λύση σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Βέβαια μὲ τὸ παρκάρισμα τῶν αυτοκινήτων στὴν παλιὰ ἀγορά, διορθώνονται λίγο τὰ πράγματα. Καὶ κον-

δικὰ αὐτοὶ πὺ εἶναι στὴν παραλία νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀποβάθρα γιὰ σκοπιμὸ τοπο καὶ οὔτε τὴν ἀμμουδιὰ καὶ τὸν δρόμο γιὰ νὰ οἰχνοῦν τὰ ἀπόνερα κ.λ.π.

Ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ μαζεῦσουν οἱ ἴδιοι τουλάχιστον τὰ σκουπίδια καὶ ὅσοι μποροῦν τίς πέτρες γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε πάλι τὴν παλιὰ ὁμορφὴ παραλία μας.

τὰ ὅμως στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ δημιουργηθοῦν χῶροι πὺ θὰ ἀπορροφοῦν κάμποσα αυτοκίνητα.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ σὲ συνεργασία μὲ τὴν Κοινότητα καὶ τὸν Σίθωνα, ἄς ἐξετάσῃ τὸ θέμα καὶ ἄς βρῆ τὴ λύση πὺ θᾶναι ἡ καλύτερη. Ἄς δῆ ποιοὶ χῶροι προσφέρονται κι' ἄς τοὺς ἰσοπεδώσῃ γιὰ νὰ μὴν παρατηρηθῆ ξανά τὸ φαινόμενὸ τοῦ φετεινοῦ Πάσχα.

Κων)τίνος Θωμᾶς

«Ο ΣΙΘΩΝ»
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ἰδιοκτησίας
Ἐκπολιτιστικῆς Ἑταιρείας
ΝΕΩΝ
Νικήτης Χαλκιδικῆς
ΣΤΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Δ)ση: ΕΕΕΝ-Ο ΣΙΘΩΝ
Νικήτη Χαλκιδικῆς
Τυπο Μουγκος
Πρ. Νικολάου 1 ☎ 272252